ואוקי ממונא בחזקת מריה –

And we place the money by its presumptive owner

OVERVIEW

The עדים taught that when there is a עדים מקויים, and other גמרא ברייתא עדים עדי were עדים עדים, the עדים הפוסלים are not believed. The גמרא assumed this to mean, that since the עדים הפוסלים are not believed, the מלוה מלוה מדים are not believed, the עדים מדים are not believed, the מלוה מלוה מדים בריים במרא challenges this assumption; for since it is עדים הפוסלים עדי against the עדים הפוסלים מחוסל מחוסל מחוסל מחוסל מחוסל מחוסל מחוסל און עדים דערים בחוסל מחוסל מחוסל אוקי ממונא בחוקת מריה therefore אוקי ממונא בחוקת מריה מוחסל מחוסל מחוסל מחוסלים און נאמנים און נאמנים און נאמנים און מחוסלים בעדים הפוסלים בעדים הפוסלים בעדים הפוסלים בעדים הפוסלים בעדים בעדים הפוסלים בעדים בעדים

There is a rule of המציא מחבירו עליו הראיה; that the burden of proof is on the one who wishes to extract money. The question arises what is the דין if the מוציא was מוחזק from the מוחזק; he seized the money from the original מוחזק after it was established that it is a ספק and המע"ה. Now the original מוציא is the מוחזק הספק בלאחר שנולד הספק effective and the מוחזק becomes the מוחזק, so that the original מוחזק must bring a מציא be מוחזק מושיא to be מוחזק מוחזק וs or do we say that a תופס לאחר שנולד הספק is ineffective, and the חופס must return whatever he seized back to the original מוחזק.

פירש בקונטרס¹ ואינן נאמנין דקתני לאו דמגבינן בשטרא אלא דלא קרעינן ליה - explains and that which the ברייתא states that the עדים הפוסלים are not believed to invalidate the שטר it does not mean that we collect the debt with the אינן נאמנין for there is a תרי ותרי situation but rather the term אינן נאמנין rules that a שטר which is ברייתא מקויים rules that a שטר which is ברייתא מדים הפוסלים שטר claim that the עדים הפוסלים were unqualified to sign, the עדים הפוסלים are not believed. This does not mean that the מלוה may collect his debt based on this אין נאמנים, אין נאמנים, and the monies remain by the שטר be destroyed on the basis of the testimony of the שטר but rather that the but rat

 $^{^{1}}$ בד"ה ואוקי

תוספות continues to cite רש"י who explains what benefit there is to the מלוה by the fact that we do not destroy the שטר. Seemingly he still cannot collect his debt:

ונפקא מינה דאי תפס² לא מפקינן מיניה -

And the outcome of this ruling; that we do not destroy the אשר, is that if the מלוה seized from the לוה שטר claims is owed to the מלוה we do not extract it from him and return it to the לוה מלוה מלוה מלוה is entitled to keep whatever he seized. If the עדים הפוסלים would be believed, then even if the חוב was מלוה he would be obligated to return it to the לוה אוי, since there is no proof at all that the owes him any money. The שטר was invalidated by the עדים הפוסלים. However since the meaning of אין נאמנין is that we are not sure whether the עדים הפוסלים are truthful or not, for it is עדים הפוסלים, therefore the ruling is that the מלוה cannot collect from the עדים הפוסלים are truthful. On the other hand if the עדים הפוסלים were not truthful and the cannot claim his money back, because perhaps the עדים הפוסלים were not truthful and the מוחזק avaid שטר. The monies always remain in the possession of the בי"ד. מוחזק does not take away monies from the שוחזק since there is a עדים הפוסלים.

הוספות has a difficulty with s'יר' explanation:

וקשה דאמר בפרק קמא דבבא מציעא (דף ו,ב ושם) גבי ספק בכור -

And it is difficult, for the גמרא states in the first ססכת ב"ם of מסכת ב"ם of מסכת ב"ם of מסכת ב"ם states in the first por of a questionable first born [sheep]. A firstborn (kosher animal) is given to the בכור בכור or not. The status of this animal was in doubt whether it was a סרות סישראל owner is not obligated to give it to the כהן, for we apply the rule of המוציא מחבירו מוציא מחבירו omust prove that it is a בכור בכור or not. The עליו הראיה must prove that it is a בכור or not claim it.

The גמרא there rules that if –

תקפו כהן מוציאין אותו מידו -

The כהן seized it from the ישראל, and it is now in the possession of the כהן, nevertheless we remove it from his possession. ב"ד returns the ספק בכור back to the original ישראל owner. This concludes the citation from the ב"ב.

תוספות concludes the question:

- אלמא תפיסה דלאחר ספיקא לאו כלום הוא

 $^{^2}$ This תפיסה is effective even if עדים saw the תפיסה. If there were no עדים by the תפיסה then the מונס certainly believed to claim א דידי הטפי with a לא חטפי (since there are two עדים who support him).

³ The ישראל is nonetheless prohibited from working and/or shearing this animal for it is a ספק בכור In a ספק. In a ספק בכור apply to a ספק בכור מפק בכור ספק בכור.

⁴ This (seemingly) implies that a בכור שנולד מפיסה ותפיסה is a valid תפיסה. This would mean that if the בכור was originally in the כהן of the לוה had a מלוה or a מלוה by the מלוה could keep the ספק מלוה (and the מלוה would not be obligated to return the פקדון or pay back the ועוי"ל later in this תוספות (footnote # 22). See 'Thinking it over' # 1.

תוספות does not immediately answer this question. Rather תוספות anticipates that there may be an additional difficulty (on the תקפו כהן of תקפו כהן), which עוספות will subsequently dismiss:

ומיהו אההוא דסוף השואל (שם דף קב,ב ושם) לא קשה מידי - However, concerning that גמרא in the end of פרק השואל, there is no difficulty at all from the תקפו כהן 60 סוגיא –

תוספות continues to cite the תוספות in – השואל

ראמרינן גבי משכיר בית לחבירו בי"ב זהובים לשנה מדינר זהב לחודש - Tor the גמרא states concerning a case where one rents out a house to his friend for the rate of twelve golden dinars for the year and the landlord additionally specified that it is being rented at the rate of one golden דינר per month. The year subsequently turned out to be a leap year of thirteen months. The ruling is as follows:

בא בתחילת החודש כולו למשכיר -

If the landlord came to collect the rent at the beginning of the thirteenth month the entire additional rent of one דינר must be paid to the landlord.

תוספות now derives a concept from this ruling that the משכיר receives the extra month's rent, even though it is a ספק if he is entitled to it -

אלמא דבחזקת משכיר הוא -

This ruling implies that the rented property is considered to be in the possession of the landlord. This explains why he can force the tenant to either pay the extra month's rent or be evacuated, since the landlord is the מוחזק of the rented property. Therefore when there is a ספק, we award it to the מוחזק, who in this case is the landlord.

⁵ The question here is whether we follow the (opening) statement of twelve ההובים per year, in which case the renter is not obligated to pay for the extra month, or do we follow the (closing) statement of a דינר for the thirteenth month. This is the ספק

תוספות continues to cite the ruling in that – גמרא

ואפילו הכי קאמר בא בסוף החודש כולו לשוכר -

And nevertheless the גמרא there states that if the landlord came at the end of the thirteenth month, it is entirely the tenant's; the משכיר cannot force him to pay up the rent for the thirteenth month. Seemingly there too the חופס was שוכר the rent from the משכיר since the משכיר is the מוחזק and the ישראל מידו where if the מוציא מידו where if the מוציא מידו since the מוציא משכיר is the משכיר of the משכיר משכיר משכיר מוחזק of the מוציא מידו of the מוציא מידו אופר שוכר מוציא מידו מוחזק מוציא שוכר אופיסה מוציא מידו מוציא מידו מוציא שוכר אופיסה מוציא מידו מוציא שוכר אופיסה מוציא מידו מוציא שוכר אופיסה מוציא מידו מוציא מידו מוציא מידו מוציא מידו מוציא שוכר אופיסה מוציא מידו מוציא מוציא מידו מוציא מידו מוציא מידו מוציא מידו מוציא מוציא מידו מוציא מידו מוציא מידו מוציא מידו מוציא מוציא

תוספות answers that this is not a valid comparison:

דשאני התם דכיון דלא בא בתחלת החודש⁷ איכא למימר דאודויי אודי ליה -For there by תקפו כהן it is different than by תקפו כהן, for since the משכיר, for since the more did not come at the beginning of the thirteenth month to collect the rent due to him, it is possible to say and deduce from his lack of prosecution that the משכיר has indeed admitted to the שוכר that there never was any intention of collecting an extra month's rent. However by תקפו כהן (and similarly here by the מלוה there is no indication at all that the ישראל is forfeiting any rights to the בכור agrees that he owes the money).

תוספות explained that there is no contradiction between the תוספות is seemingly effective) and the תקפו כהן (where הפיסה is not effective). However there still remains the original question on 'רש"; why הספק is effective here (by a מלוה מלוה and not effective by תקפו כהן (even though both are a שנולד הספק and by neither is there a semblance of תוספות (אודויי אודי ליה will now explain ירש"; רש"י

ריש לומר דשאני גבי בכור שכהן תופס מספק דאין יודע אם בכור הוא - And one can say; that by בכור it is different than here, for the כהן is seizing the בכור in a doubtful manner, since the הוא himself does not know if this animal is a ישראל is the original ממא המוחזק has no valid claim against him, only a מוחזק claim⁸ –

אבל הכא שטוען ברי מהניא תפיסה[°] -

However, here by the מלוה ולוה where the מלוה claims that the לוה certainly

 $^{^6}$ If these two גמרות גמרות cannot be reconciled and there is a dispute between the גמרות משכיר ושוכר (which maintains that תפיסה מהני and the גמרא (עפיסה מהני which maintains that תקפו משכיר), then תפיסה משכיר (from תקפו כהן is not that difficult. רש"י can maintain that he follows the משכיר משכיר משכיר אחר שולד הספק מהני אוch maintains that תפיסה לאחר שנולד הספק מהני אוch maintains that תפיסה לאחר שנולד הספק מהני אור שוכר ושוכר אחר שנולד הספק מהני אור שוכר וושוכר וושוכר אחר שנולד הספק מהני אור שנולד הספק מהני שנולד שנולד הספק מהני שנולד שנולד הספק מהני שנולד שנולד שנולד הספק מהני שנולד שנולד

⁷ See 'Thinking it over' # 2.

⁸ Regarding the case of משכיר ושוכר where (seemingly) it is also a שמא claim (whether תפוס or or nevertheless the אודיי אודי אודי אודי אודי אודי הספק. אוליי, nevertheless the תפיסה לאחר שנולד הספק.

⁹ See 'Thinking it over' # 3.

owes me the money the תפיסה is effective; and the מלוה can retain that which he seized.

In conclusion, according to "טענת הספק החר שנולד מיסה is valid if the טענת הופס מענת מענת is valid if the מענת has a מענת החספות therefore asks:

ואם תאמר בחזקת הבתים (דף לד,ב) גבי זה אומר של אבותי¹¹ כולי - And if you will say; in פרק הזקת הבתים concerning the case where this one said it belonged to my ancestors, etc. The other litigant claimed the same.

אמר רב נחמן כל דאלים גבר -

ruled whoever is stronger overpowers and takes possession.

ר"ב מהמחליף פרה ¹² בחמור ¹³ זה אומר ברשותו ילדה וזה אומר כולי יחלוקו ¹⁴ And the מרא there challenges the ruling of ר"ב from the case where one exchanges a (pregnant) cow for a donkey; this one said it was born when the was in his possession and this one said, etc. ¹⁴ The ruling is they divide the newborn calf between them. The question on ר"ב is why do we not say יחלוקו מרא הוקת הוקת מרא This concludes the citing of the הבתים.

תוספות continues with his question on ישיטת רש"י:

ומאי קושיא הא ההיא אתיא כסומכוס ורב נחמן כרבנן 5-

- דלרבנן דאמרי המוציא מחבירו עליו הראיה היינו דינא דכל דאלים גבר who maintain that המע"ה that is exactly the same ruling as כל בר

כיון דמהניא תפיסה כשטוען ברי 6-1

¹⁰ We do not assume that it remains in the possession of the מוחזק at the time of the ספק; but rather either party has the right to (continually) seize the item from the opposing litigant. There is no definitive settlement.

¹¹ The argument was concerning a ship or property, etc.; an item over which neither of the litigants had physical possession.

¹² The cow gave birth sometime during the transaction; but not in the presence of the parties.

¹³ The transaction was effected by the original בעל הפרה making a משיכה on the חמור; thus exchanging the ownership of the two animals.

¹⁴ It cannot be determined if the birth took place before the transaction (thereby the calf belongs to the original בעל הפרה) or if it took place after the transaction (thereby belonging to the original בעל החמור).

¹⁵ The גמרא (in גמרא (ב"מ ק,א) states that according to the רבנן (if the ולד is in neither's רשות) we award the newborn calf to the אמרא מחבירו ועליו הראיה is a בעל החמור is a בעל החמור מוציא מחבירו ועליו הראיה.

 $^{^{16}}$ It is evident from this תוספות that כדא"ג is continual. Each litigant may continually be הופס from the other.

since (according to תפיסה is (always) effective when there is a ברי claim. If we were to disagree with רש"י and maintain that we award the settlement to the at the time of the ספק, then המע"ה would mean that תפיסה from that מוחזק would not be effective; only a ראיה can be מוציא from the הספק. The ruling of מודיק בשעת הספק would be different than כל דאלים גבר they can continually be חופס one from the other, as opposed to המע"ה, where the object remains by the original מוחזק at the time of the ספק. The question of the גמרא is understood. ב"נ is not following the opinion of the רבנן never mentioned כדא"ג, only המע"ה, which is a different ruling. כדא"ג seems to be an original ruling of גמרא. The גמרא rightfully asks that we should follow the ruling of יהלוקו (since ממש"ה is irrelevant by זה אומר של אבותי, for no one is a מוחזק [or a מרא קמא]). However, according to כדא"ג and כדא"ג are synonymous (for in each case continual תפיסה is effective), then ר"ג is not stating an original פסק but rather following the ruling of the הכמים. Why is there a question on ר"נ according to רש"י, 17

מוספות answers:

ויש לומר דהכי פריך דאפילו רבנן לא פליגי אסומכוס -

And one can say that this is the challenge to רבנן; that even the רבנן (who maintain המע"ה) do not argue with סומכוס

אלא משום דחד מינייהו מוחזק ואיכא למימר המוציא מחבירו עליו הראיה -Only because one of them (either the בעל הפרה or the בעל החמור) is a מוחזק; (the נלד is in someone's possession and/or the בעל הפרה is the מרא מרא and therefore it is possible for the הכמים to maintain that – המע"ה –

אבל הכא דאין אחד מוחזק יותר מחבירו¹⁹ מודו לסומכוס דיחלוקו²⁰ -However, here in the case of 'זה אומר של אבותי where neither is more that the other the חכמים admit to סומכוס that they should divide the item in question; why then does כדא"ג maintain כדא"ג when there is no מוחזק.21

¹⁷ כדא"ג (where there is no מוחזק) seems to be an obvious result of המע"ה. If we rule that even if a person was a (בשעת הספק), nevertheless his opponent may seize it from him and retain it, then certainly in a case where neither was a מחזק, that each of the litigants is entitled to (continually) seize it. See footnote # 20.

¹⁸ See מהרש"א (הארוך) ומהר"ם שי"ף.

¹⁹ They are arguing over a boat or a property without any documented proof, and neither has physical possession of the disputed item.

We would be required to say that the הלוקה where there is no מוחזק is more rightfully awarded to both parties, than where we allow the present מוחזק to retain ownership by המע"ה. In the latter, the other litigant can always be הופס ; in the former, once the הלוקה is made, it is permanent. The reasoning may be as follows: In any ספק each party has an equal right, therefore the obvious ruling should be יחלוקו (as סומכוס maintains). The הכמים basically agree to this; however they maintain that if one party is a מוחזק, we have no 'right' to remove him (even partially) from this item, unless there is proof. We are not awarding him the item; it is his merely by default. If the situation changes and the other litigant retains possession then it remains by him, again only by default. However when there is no מוחזק then the ruling is יחלוקו. We award half the item to each litigant in a legal and binding manner. There can be no תפיסה. See footnote # 17.

In summation; according to חוספות the view of רש"י is that when there is a טענת ברי then is effective and may continue indefinitely.

תוספות offers another approach,

ועוד יש לומר²² דהכא מיירי כשתפס קודם שנולד הספק and in addition we can say that in truth a תפיסה לאחר שנולד הספק is invalid as indicated by the תקפו כהן of תקפו (and the סוגיא in סוגיא which challenged the ruling of ר"ג), however here (by the מלוה ולוה) we are discussing a case that the מלוה seized the assets of the לוה before the was created; the מלוה had in his possession assets of the לוה before the עדים הפוסלים came to בי"ד, therefore now that there is a ספק, the מוחזק and he may retain the assets that are in his possession prior to the ספק. According to this answer when the ברייתא states אין נאמנים, this ruling is in the favor of the מלוה, only if he was אין נאמנים, תופס קודם שנולד הספק however once the ספק was נולד, the פטור פטור from paying and תפיסה לאחר שנולד הספק לא מהני.

תוספות offers a different interpretation:

ורבי שמשון בן אברהם נראה לו להעמיד הברייתא בשובר And the רשב"א prefers to establish that the ברייתא is discussing a receipt.

The מלוה presented a שטר הלואה, and the לוה countered with a receipt that was מקויים. Subsequently other עדים הפוסלים came and were עדים the עדי השובר. If the עדים הפוסלים would be believed, the מלוה would collect with his שטר הלואה. The ruling is that the עדים הפוסלים are not believed and therefore the שובר is valid (even though it is יתרי ותרי 23

ולהכי אין נאמנים דאוקי ממונא בחזקת מריה ומחזקינן עדי שובר בכשרים ולא יפרע: And the cause why the עדים הפוסלים are not believed (even though it is תרי ותרי), is for we place the money in the presumptive possession of its owner; who is the לוה and we presume the witnesses of the receipt (who claim that the לוה repaid his debt) **as being valid and** the לוה is **not** required to pay.

SUMMARY

According to (תוספות first interpretation of) רש"י, a תפיסה לאחר שנולד הספק,

 $^{^{21}}$ The גמרא there subsequently explains that יחלוקו is said only by a דררא דממונא (the even without their claims [as in the case of המחליף פרה בחמור], however by זה אומר של אבותי וכו', there is no the ספק is created only by the litigants) and יחלוקו does not apply.

²² It is not clear (from this תוספות) whether the ועוי"ל is an alternate interpretation of רש"י (that תוספות) תוספות only, in a case of, ברי; however by a case of מהני it is מהני only, הספק (קודם שנולד הספק), or if it is own interpretation of the מענת ברי (and טענת הספק לא מהני שנולד הספק לא מהני even by מענת ברי).

²³ See 'Thinking it over' # 5.

where there is a מהני is not תקפו מהני is not תקפו is not מהני is not משכיר ושוכר is not משכיר שמא was alternate interpretation (perhaps) the משכיר שמא was משכיר מנולד (בשב"א a רשב"א is ineffective.

THINKING IT OVER

- 1. What would be the טענת שמא א דין שנולד הספק שנולד תפיסה with a טענת שמא? 24
- 2. תוספות explains that by משכיר ושוכר it is not considered a תפיסה לאחר שנולד הפיסה, since the משכיר did not come בתחילת החודש therefore אודויי אודי ליה ליה אודיי אודי ליה therefore בתחילת אלא בסוף is that אינה משתלמת אלא בסוף what proof is there from the tardiness of the משכיר: 26
- 3. Why is there a difference between a case of שמא ושמא (by תקפו (תקפו כהן) where is not effective and a case of ברי וברי (by the מלוה ולוה where הפיסה is effective? 27
- 4. What would be the דררא ספק a ספק by a דררא דממונא where there is no מוחזק; do we say יחלוקו or כדא"ג?
- 5. According to the רשב"א that we are discussing a שובר, 28 what does the ממרא mean when it asks 'שובר ביה כבשטרא (?! We are discussing a שובר, not a שובר 29 ! שטר הלואה

²⁷ See footnote # 9. See אות שצא הרועים.

²⁴ See footnote # 4 & 22.

²⁵ See footnote # 7.

²⁶ See "רש"ש.

²⁸ See footnote # 23.

²⁹ See ח"ב מ"ת אות רנו.